

Sága severských bohů

Dějiny naší planety jsou tak zmatené, zapomenuté a přepsané podle potřeb různých vládců v různých dobách, že se pravdu pravděpodobně nikdy nedozvíme.

V průběhu tisíciletí se některé kmeny smísily s jinými, rozdělily se na mnoho nových kmenů, zapomněly na svůj původ, znepřátelily se a bojovaly proti sobě.

Tento proces bohužel pokračuje dodnes. Stále zapomínáme na svůj původ ve prospěch sil, které rozdělují a vládnou. A tak je tomu na Zemi již po tisíciletí.

Dnes bych se chtěla dotknout historie Skandinávců a Slovanů, kteří byli dějinami zmítáni, spojováni i rozdělováni, nuceni cestovat po naší Zemi - Midgardu a zanechávat po sobě stopy, které jsou dnes pro vědce hádankou...

Ale pěkně popořádku...

Ledový vítr sténá a kvílí. Vlny se prohánějí smečkou draků uvězněných v úzkém fjordu. V zoufalství otevírají zpěněné tlamy a snaží se rozdrtit mohutné skály.

Za skálou se přilepila bárka. Jako zraněný pták se bije její plachta ve rvačce se stožárem.

Oči dřevěných draků nemrkají. Nemilosrdně hledí na syčící vlny. Ale prázdná bárka... Jen stezka ve skalách tu ukáže cestu.

Vine se stále výš a výš v zeleném listí. Najednou je tu ticho... Strážci útesů brání poryvům větru.

Jen zvonivé zvuky... harfy jsou sotva slyšitelné. Tady? V tomto zapadákově?

V dálce je však vidět záře ohně. Jsou vidět podivní muži ve starobylých hábitech, přilbách z kůže a oceli. U skály stojí dřevěný štít s hlubokou jizvou.

Tam u ohně stařík zpívá píseň a hraje na harfu. Vítr mu čechrá šedivé kadeře, ale oči má jasné jako nebe. Vousy má spletené do pevných copánků a jeho prsty hbitě běhají po strunách.

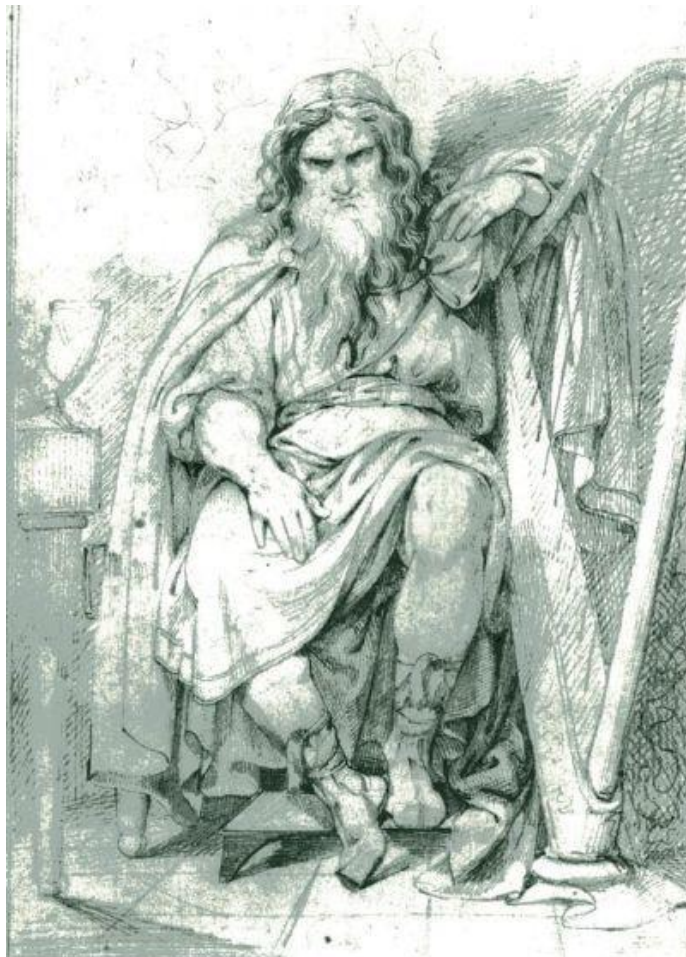
Najednou mě zahalila podivná mlha... O chvíli později jsem se náhle ocitla v té společnosti. Sedím na mechem porostlém kamenu, u pasu mám připnutý těžký meč. Můj bratr si sundává přilbu a pokládá ji vedle mé.

Skald (severský pěvec) by teď měl vyprávět starodávnou ságu, v níž musíme vyslechnout osud. To, co bude ve vyprávění dnes - můžeme očekávat zítra ve velké bitvě.

Starý skald by měl slyšet svou píseň od Bragy - našeho boha krásných písní.

Ale opět se objevila mlha a najednou všichni zmizeli. Stařík-vypravěč se změnil. Známý pohled se náhle dotkl mého srdce. A ve vědomí problesklo: „Apollón“. Stařík se usmál a ozval se známý hlas. „No, už jsem starý, jaký Apollón... Teď mi tu říkají Bragi.

V mládí mi dlouho říkali Apollón. Ale život, který tam byl, už skončil, spolu s mou drahou ženou Mobou, odešla ode mě do jiného světa.

Viděli jsme se, pamatuješ si to... (viz Téma: Apollón Hyperborejský o Hlubinné knize, delfské věštírně, severním chrámu a zapomenuté historii). Od té doby však protéklo mnoho, mnoho vody, která Atlantány pohřbila.

S Mobou jsme žili dlouho a šťastně, naše dcera byla kněžkou v Delfách, náš syn Mabon vládl v keltské zemi.

Ale moje Borea už není schopna být více! Síla krystalu se vyčerpala. Dva tisíce let stála po zániku Atlantidy, ale ani ona už neměla dost sil. Ponořila se do mořské hlubiny a vše začal spoutávat veliký chlad.

Všechny národy opustily svou vlast a rozptýlily se po celém světě. Kníže Ráma vzal část lidí do země Daaria.

Ale tam začala zápalná oběť! A Ráma odešel ještě dál.

Z nebe začaly padat strašlivé bomby. A oheň taval železo i kámen. Malé příšery v černých lodích házely ty bomby na zem. Znáš je. Jsou to ti samí Anunnakiové. A bylo vám o nich mnoho řečeno. Daaria v těch dnech shořela.

Jen v západní části zůstala ta, která se v té době jmenovala Bjarmia. Vládce Daarie Tarch vzal část lidí do Bjarmie, ale vzduch zkažený přišel ze spáleniště a lidé se uchýlili do podzemí.

Árijský vůdce odvedl část lidí do hor zvaných Ural (viz téma: Historie Árjů aneb Velký exodus). Chlad a led je však zahnal na jih.

A rody se rozpadly... Část zůstala a usadila se, jiní odešli dále na jih. A trvalo to léta a staletí, ano, co tam jsou - tisíce let... A rody na sebe zapoměly a z bratrů se stali cizinci. A z nich na Zemi pochází mnoho kmenů.

A Země byla stále těžší a těžší! A pro nás bylo stále těžší a těžší být na ní v našich starých tělech. Tehdy se prastarý válečník Perun, syn Svaroga, rozhodl znovu vrátit ze Svargy v lidském těle.

A narodil se daleko od břehů ledového moře, kde se potopila Borea... Narodil se v jižních stepích u moře, které Heléni nazývali Meotis. Narodil se do kmene, který odešel z Boreji zde a dlouho putoval po stepích saských. Tento kmen však stále pamatoval své předky ze severu a nazýval se potomky Asurů neboli Ásů. A své moře nazývali mořem Ásů, a ne jako Heléni - Meotidou. A až do vašich dnů se toto moře nazývá Azovské...

Lidé to město postavili na břehu svého moře a nazvali ho Ásgard. A v tomto městě se znovu zrodil Perun - válečník se jménem Ódin, na počest Jediného Absolutna, Ducha universa.

Ano, a ruiny tohoto města jsou pro vás odhaleny, ale vědci se stále dohadují, ba nevěří, že Ásgard byl postaven také na Zemi, a to nejen ve vyšší zemi, která je nazývána různými národy různě: Šambala i Bělovodí, Svarga i Valhalla... a nejen v ledových severských zemích...

Narodil se s velkým posláním... obrodit svou vlast a navrátit národ do země Borejské.

Život válečníka Ódina je opředen legendami, ano, většinou však nepravdivými. Jeho život byl zasvěcen návratu, nikoliv božské vládě. Kmen Ásů se svým vůdcem Ódinem se dokázal vrátit do borejských zemí, respektive k těm, které přežily na divokém a ledovém Západě. Vrátili se ke svým bratrům Vikům, kteří zůstali ve Skandii a z jejichž rodu pocházela moje žena Moba. K těm potomkům Asurů, obrů z klanů bílých medvědů a Kassiopejců, předků Keltů (viz Téma: Apollón Hyperborejský o Hlubinné knize, Delfské věštírně, severním chrámu a zapomenuté historii).

Země však byla těžká už v těch dobách a ti, kdo se narodili po potopě a zápalné oběti, prožívali inkarnace rychleji, ba i zapoměli po staletí uchovávané pravdy. A

mnozí Ásové, když se vrátili s Ódinem, nepoznali své bratry Viky a nazývali je Vány. Ve skutečnosti si Vikové stále zachovávali svůj velikánský vzrůst a příchozím Ásům se zdáli být obří. I když ve srovnání s dávnými obry Asury z Boreji byli Vikové neboli Vánové už mnohem menší.

Ódin a jeho žena Frigg (Makošina sestra) se dlouho snažili usmiřovat jednotlivé rody, ale nikdy se jim to nepodařilo. Tak velká je nevědomost a zapomnětlivost!

Ale téměř se jim to podařilo! A své hlavní město si založili v zemích, které v těch dnech právě roztály, poblíž pyramidy dávných borejských Ásů, rasy medvědů, která dodnes stojí v ledových krajinách Grónska.

Tam Ódin vzkřísil starobylý Ásgard severský, vykopal a znovu postavil jeho pevné hradby, které ještě postavili dávní Asurové. Opět stál neporušený, ale, bohužel, ne na dlouho.

Došlo k novému posunu krystalu Země. Anunnakiům se ho podařilo posunout na Kailáse. Pak mráz a led nakonec zmrazil Grónsko a pohřbil Ásgard severský pod ledovcem. Země ztžkla a zaledněný Ásgard i s Ásy se ocitl v jiné dimenzi, v té zemi, která v legendách zůstala jako Irij, Svarga nebo Valhalla.

A dokonce se otevřely portály do nižších světů, do světů pekelných monster, ale časy se popletly! A nejednou ti o tom vyprávěli různí učitelé. Když se v zemích pouště Gobi otevřel obrovský portál a odtud se valily divoké hordy s démony vtělenými do lidských těl, okopírovanými z kmenů, které v těch zemích žily (viz další témata).

Pak se otevřel černý portál na ostrově Thule v zemi severské, v zemi Viků a navrativších se Ásů. A historie tam svázala uzel různých epoch.

Ale vy tomu nerozumíte, ještě ne. Vaše věda to totiž nemůže dokázat a vy tomu nechcete věřit.

Ale musím vám říct, co je napsáno v mých ságách...

Za časů mocné Atlanty přišel na Zemi vesmírný pirát ze vzdálené hvězdy. Hledal runové kameny, které byly uloženy v jednom z chrámů na Zemi, právě v místech poblíž pouště Gobi (viz téma: Tajemství run). Už vám bylo o nich vyprávěno...

Altajské kněžky však tyto kameny bezpečně ukryly před zlými úmysly.

A pirát se vydal špatným směrem a dorazil do Atlanty. Viděl tam spoustu zlata a rozhodl se nechat runové kameny na později, ba začal se svým gangem rabovat, dokud jeho loď nezajali vojáci Atlantidy.

Byl uvržen do atlantského žaláře a připravován k popravě za loupež. Atlantané měli v té době jen jeden druh poprav. Všechny zločince posílali do jiných prostor přes portály Velkého labyrintu, který později nazvali Labyrint Minotaura (viz téma: Labyrint Minotaura - technický portál).

Výstupy portálů propojených s labirintem byly na mnoha místech, do nich odváželi i zločince. Tam portály aktivovaly, jak byste to nazvali, a posílaly zločince kamkoli. Mohli se tak propadnout do paralelních světů, do minulosti nebo do variant budoucnosti, nebo úplně shořet, kdyby se portál otevřel do světů vyšších. Pachatelé totiž nedokázali překonat jejich vibrace.

Piráť se bál svého osudu! Začal strážím vyprávět o svém cíli - runových kamenech, o kterých si vymyslel pohádku, že mohou spojovat všechny světy, ukázat cestu a dát velkou moc.

Strážce tato slova zaujala, ba sdělili je Poseidonovi, tehdejšímu vládci Atlanty.

A tak pirát předstoupil před Poseidona, ano, začal znovu vyprávět svoji pohádku... Poseidon byl však lstivý a pirátovým pohádkám nevěřil. Ano, nad altajskou zemí neměl žádnou moc. A vydal svůj verdikt - poslat piráta s jeho bandou na severní ostrov Thule, kde byl portál, a poslat ho portálem na onen svět, a ať si tam, prý, dojde pro své runy, jak nejlépe dovede, a vezme si je pro sebe.

Rozsudek obvyklý pro Atlantu ve skutečnosti nezrušil, ačkoli se tvářil laskavě a velkoryse, jako vždy pokrytecky...

A tak byli piráti přivedeni na ostrov Thule a vhozeni do portálu...

Ale tento svět je jen částí toho, co vidíme. A tak se stalo, že se piráti dostali do vláken historie a portál je přivedl do světa, kdy se otrásl krystal v Gobi. Vždyť atlantští kněží skutečně plnili Poseidonův rozkaz a pokusili se teleportovat piráty do těchto míst. Ale ani oni ne všichni věděli a uměli a jen se dostali do éry spojené s otevřením nízkého portálu v těchto končinách. Místo se ale spletlo...

A piráti zůstali na Thule, jen v jiné době.

Ale i tady se třásla země...I tady šplouchaly příšerné vlny. A mnoho lidí tehdy ve Skandii zemřelo. V boji proti živlům padl Ódin, tak si to lidé mysleli...

A přišel hlad a led. V těchto dnech totiž pokryl led Ásgard severský u grónských pyramid...

Země ztěžkla natolik, ano, že Perun, který žil v Ódinově těle, se už nemohl vrátit v novém těle a k zdivočelým zbytkům kmenů Viků a Ásů přišli piráti. Přijali je za bohy... A začali si říkat jmény bohů a vůdců. Tak se z piráta rázem stal Ódin a jeho přítelkyně černá čarodějka přijala jméno Frigg.

V té hrozně době zasáhla i Bjarmii-Gardariku velká zima. A lidé se vydali dál na západ. A tam je přivítaly bažinaté nížiny. A rody začaly znovu divočit a rozprchly se po lesích v zemích Evropy a v zemích, kterým se začalo říkat Rus.

Z tehdejších velkých učitelů zůstal na Zemi jen Tarch. V těch zemích se mu říkalo Thor. Ale kvůli zemské tíze i jeho tělo najednou zesláblo.

Lidé, kteří uvěřili pirátům, se vydali na temnou cestu a začali loupežničit. A tehdy se ukázal podvodník se jménem Ódin v mých krajích, kde jsme s manželkou snášeli

stáří. Ale nestačili jsme odejít do vyššího světa, a nezbývalo už sil na boj v tomto světě, který tak ztěžkl...

A tenkrát piráti zaútočili na můj dům! A přestože jsem jich mnoho složil u jeho zdí, nemohl jsem zabránit zákeřnosti falešného Ódina. Nepodařilo se mi ochránit svou ženu. Černý nájezd skončil rychle, jakmile pirát zabil Mobu.

Pohřbil jsem ji v Kolo (poloostrov Kola), kde jsme spolu prožili většinu života. Ale bezmoc a život v prázdnotě mi nedaly spát...

Přišel jsem zde, do zemí severu, k lidem, kteří zdivočeli a uvěřili falešnému Ódinovi a kteří se stali loupežníky. Přišel jsem zde, abych se pomstil a zemřel.

Těmto lidem se však líbila moje hra na harfu a poslouchali mé příběhy, kterým říkali ságy.

A pak jsem si uvědomil, že to je moje pomsta a moje zbraň. Tady v této zemi mi začali říkat jménem Bragi. Ale mé ságy si začali zpívat po mém a nikdy nepřestali velebit Ódina, protože nedokázali pochopit, že zákeřnost bývá tak zrůdná, že se podvodník vydává za prastarého hrdinu.

A samozvané příběhy, o údajně dobytých runách a ztrátě oka, přijali a nemohli přijmout jinak. Nevěděli o mých podivných historkách o bitvách toho vesmírného piráta a ztrátě oka tam. Runy, které stále uchovával skutečný Ódin, viděli jako posvátné, ale zapomněli na starý význam a začali jim dávat nový význam, který jim podvodník sdělil, jen aby se ukázal jako Bůh.

A skutečnost, že bohové nemohou páchat zlo, tito lidé nedokázali pochopit. Pro ně byli bohové už lidmi se všemi jejich neřestmi a podlostmi. Neviděli Učitele... Jejich život byl příliš krátký. Nepamatovali si skutečného Ódina a jeho Frigg, vždyť ti, kteří si je pamatovali, jsou už mrtví. A tito bojovníci viděli jen podvodníky a... Thora.

Ano, Tarch, který ztratil své fyzické tělo, sem přišel a začal učit zdivočelé lidi dobrou. Byl jediný, kdo tak v těch temných letech učinil, ano, měl jsem příležitost zpívat své ságy. Posledního pána tohoto místa zrádně zavraždil pirát Loki.

Byl to skutečný syn Ódina a Frigg - Baldr. A lstivost mladého Lokiho neznala mezí. Dokonce i starý pirát, který se vydával za Ódina, byl jen hrdlořez, ale ne tak zvrácený padouch jako Loki, který lstí přiměl jeho vlastního bratra, jenž byl oslepen v jedné z bitev s piráty, aby Baldra zabil. Oslepený bratr tak zabil svého bratra a skutečný Ódin neměl dědice. Masakr Ódinovy rodiny byl strašlivý a já o něm zpíval v ságách, aby si to lidé pamatovali...

Ale pirát a jeho společnost, kteří si přivlastnili čestná jména, vštěpovali lidem něco jiného. A dlouho docházelo ke konfrontaci mých ság a pirátských povídaček.

A já jsem byl téměř u vítězství. A hrozivý Thor potvrzoval má slova. Jeho mjolnir je pádný argument! Je to kladivo, jímž vykřesával své blesky a své nepřátele srážel v prach.

Bojoval s Ódinem-lhářem. Ale na tom byla zvláštní obrana. A lidé pirátovi opět uvěřili. A z ničeho nic se objevili obři. Ale všechno to byly přízraky. A nebylo možné je porazit. A Ódin-lhář je ve své podívané snadno porazil, když je nejprve nechal vypálit tucet vesnic. A lidé se v hrůze skláněli před pirátem a podivné obry nazvali Vány, vzpomínající na staré bitvy svých dávných bojů... A tak v neproniknutelné nevědomosti, utopivše poslední znalosti, zapomněli na dávné Asury, kteří byli předkové jejich i mnohých na Zemi. A obraz obrů se náhle stal obrazem nepřítele, namísto nepřátel hledaných.

Dlouho nám s Thorem trvalo, než jsme zjistili, kdo chrání podvodníky a kdo vytváří přízraky. Dokud se neobjevila černá pyramidová loď. Byli to ti samí Anunnakiové, kteří si nepřáli lidské osvícení. Potřebovali divochy, sílu k zabírání zemí, krveprolévače a rozsévače neštěstí, které by jejich nenasytný stroj zpracoval...

A boj nebyl rovný. Ale na těžké Zemi jsme už byli těžcí. Umírali jsme v těch tělech... a ocitli se v jiných, jemných. Ale zbraně jsou jemné a ta těla procházela skrze útočníky, aniž by jim ublížila.

Co jsme teď mohli...? Jen někdy přijít k těm, kteří nás viděli a mohli promluvit, ale jen k těm, kteří nás slyšeli... A tak stále přichází Ódin pravý, který je Perun mocný, a jeho syn Tarch, který zde byl nazýván Thor. A Frigg je slyšet... A Freya...

Lidé však slyší Lokiho a Odina-lháře, čarodějku podvodnici, která si vzala jméno Frigg. Slyší totiž jen to, co uslyšet chtějí! A všichni podvodníci jim slibují zlato a krutou sílu, aby mohli prolévat krev cizích. Nazvali je vyvolenými, a všechny ostatní rody byly jako zvířata.

A davy poslouchají s otevřenými ústy! A tak je to po celé Zemi... A bratr jde proti bratru, zapomínaje na své příbuzenství! Zapomenuty jsou společné kořeny Rusů, Vikingů i Keltů...

Co naplat, když rody s nezapomenutelnými pouty jdou proti rodům svých příbuzných a své nazývají krutými nepřáteli. Probud'te se, potomci slavných Hyperborejců! Probud'te se alespoň vy, slovanské rody! Slyšte hlas svědomí a pravdy, místo zvonivých falešných lichotek, že jen vy jste vyvolení. A všechny ostatní rody nesmí žít zde na Zemi nebo vám mají sloužit jako otroci... A ať jste kdokoli, z jakéhokoli rodu či kmene - není vyvolených a není otroků!

Je tu jeden nepřítel, který zasévá nepřátelství mezi rody a svou velkou lží štve bratry zákeřně proti sobě. Ale co má slova... když nevědomost, zlato a pýcha vládnu zevnitř. A nebýt jich, nepřátelé by už dávno odešli ze Země, nemajíce zde potravy. Ale sotva by to teď někdo pochopil a sotva by této sáze uvěřil. Ačkoli jsem svět viděl jinak, tam, v budoucnosti... v jedné z možností..."

Pěl svou ságu starověký skald, pěl svou ságu Bragi moudrý či Apollón... Co jména... Nic neznamenaají, jsou to názvy a jen pro jednu epochu. Lze je nahradit, ztělesňují lstivost. Nezáleží na jménech, ale na těch, kdo je nesou, na těch velkých

Entitách a Duchách. Tak to říkají Učitelé, právě ti, které jsme ve vzdálených epochách nazývali Bohy.

A harfa stále zní a hvězdy už jsou na nebi. A vlny se tříští o kameny v příboji, V úzké soutěsce divokého fjordu v dáli...

Zapsala Valeria Kolcova 17.08.2018